

Człowiek i jego cielesność wpisany jest w wielość kontekstów i znaczeń. Ciało, jako żywy organizm zmienia się wraz z upływem czasu. Człowiek jawi się jako istota silna i słaba zarazem, nie jest on bowiem wolny od przemijania. Związane z procesem przemijalności refleksje i niepokoje, które obrazują ludzkie słabości są obszarem odniesień w twórczości Marty Pabian. Artystka tworząc kompozycje na pograniczu obrazu malarskiego i obiektu przedstawia ciało człowieka fragmentarycznie, jakby wydobywało się z wybranej przez autorkę materii, w której zrealizowała pracę. W koncepcji jej prac części twarde (jak szkielet) osłania to co miękkie, czyli ciało i jednocześnie miękkości (organy wewnętrzne) przysłaniane są częściami twardymi. Oprócz fragmentów ciała, Pabian przedstawia organy wewnętrzne, które tworząc organiczny charakter jej prac niepokoją, nasuwają refleksje nad tym co w nas, co ulega procesowi rozpadu. Proces ten, choć nieunikniony jest niedosłownym ostrzeżeniem przed rozpadem i poszukiwaniem piękna w przemijalności. Szczególne miejsce w jej twórczości zajmuje kostium. Jest on konstrukcją i dekonstrukcją kostiumu jednocześnie, który wykorzystuje anatomie człowieka i odkrywa „to co wewnątrz”. Marta Pabian ukończyła Akademię Sztuk Pięknych we Wrocławiu, związana z kieleckim środowiskiem artystycznym. Tworzy obrazy, obiekty, fotografie, kostiumy. Związana jest również z Instytutem Sztuk Pięknych Uniwersytetu im. Jana Kochanowskiego w Kielcach oraz z kieleckim Teatrem Kubuś.